

„Kako ste zlobni, Alenčica!“
 „Zato pridem na zatožno klop!“
 „Šaljivka!“
 „Ne, ne, resnično! Seveda Vi nič ne veste, ko tičite doma, kaj se godí po vasi.“
 „Včeraj, kajne? Sem že zvedel. Grdo je od Smrekarja.“

„Zato sem se hotela maščevati nad njim in mu zagrozila, da ga ovadim. Ali veste, kaj mi je rekel? — Vi pridete sami na zatožno klop! Pomislite!“

„Že spet ta stvar! Gospodična, nikar ga ne dražite, lepo Vas prosim. Ne brigajte se ne zanj, ne za Minko, za nikoogar.“

„Za Vas tudi ne! Prav imate. Zame se tudi nihče ne zmeni!“

Alena je povabila glavo, da ni vedel Brest, ali je kljubovalnost, ali je žalost. Alenin očitek ga je zapekel. Izgovoril je, kakor bi bil užaljen, vendar je bil njegov glas proseč in se je tresel:

„Gospodična, ne delajte mi krivice, prosim Vas! Verujte mi, kar sem Vam rekel, da Vas globoko čislam, in ko bi to uro mogel, naredim, da niste več ob tem grenkem kruhu.“

Alena je dvignila glavo in mu zrla v oko.
 „Vi dvomite,“ se ji je približal Brest in stopil tik pred njo.

„Ah, ko sem tako nesrečna!“

Brest je postal za trenotek in gledal v te oči, ki so zrle, skoro orošene od solz, nekam v daljavo, kakor bi iskale nekoga in ga klicale. V njem se je vse vzvalovilo, vsak premislek je izginil, roke so se same od sebe razkrilile — in preden se je zavedel sam in se zavedla Alena, so se dotaknile njegove ustnice Aleninih.

Kakor bi bila hipoma oba vzdrاملjena iz sanj, sta odstopila za korak vsaksebi. Alena je iskala besede — nerazločno slóvo je prišlo preko šepetajočih ustnic, naglo se je obrnila in odšla, za njo je stopal Brest, ki je čutil, da mu kleca koleno po stopnicah.

(Dalje.)

PESMI S ŠMARNE GORE.

Zložil Silvin Sardenko.

I.

Gora romarska!
 S tvojih dveh vrhov,
 kakor s tronov dveh
 diha blagoslov.

Bistre Save tok
 pod teboj šumi,
 kakor velik srp
 čez polje blesti.

Klasje plameni,
 kakor žarek zlat.
 Srečen, kdor bo žel
 tvojo blagodat!

II.

Na skali tej — legenda pravi —
 še tvojega je vtis kolena,
 kjer ti na potu je pretrudnem
 oporo dala skalna stena.

Pogledala si proti nebu,
 kako ti Bog je vedno bliže;
 pogledala si proti zemlji,
 kako ti svet je vedno niže.

In jaz stojim na istem kraju.
 Kako so daleč še višave,
 kako mi blizu še je zemlja! —
 Ljubezen meri nam daljave.

III.

Pod oboki
 temnih hoj
 k Tebi romam —
 up z menoj.

Romar veren,
 a nesvet;
 s tiho solzo
 brez besed.

Tiha solza,
 glasna vest:
 Srčna prošnja
 in bolešt.

IV.

Pod tvojim plaščem materinskim
 zelene šume spe pokojne,
 le rahel dih jim čez vrhove
 pozdrave veje medsebojne.

En vzdih! Iz šume golobica —
 Pregnali so jo vrani črni.
 Ti spet jo vrni mirnim šumam,
 spet pókoj moji duši vrni!

